

Nadawanie imion „literackich” w Polsce

Aleksandra Cieślíkowa, Maria Malec (Krakow)

IZVLEČEK: V članku avtorici obravnavata dajanje „literarnih” imen na Poljskem. Pri tem razlikujeta književnost verskega značaja (Biblija, obredna besedila, življenjepisi svetnikov), ki je vir krščanskih imen, od književnosti posvetnega značaja in z njo povezano literarno motivacijo imen. Nadalje so bili ugotovljeni nekateri postopki, povezani z dajanjem literarnih imen na Poljskem. Na koncu je bil podan poskus oblikovanja definicije pojma „literarno ime”.

Assigning Literary Names in Poland

ABSTRACT: This article discusses the assignment of “literary” names in Poland. The authors distinguish between religious literature (the Bible, religious texts, and hagiography) as a source of Christian names, and secular literature with associated literary name motivation. In addition, some procedures are established connected with assigning literary names in Poland. The article concludes with an attempt to define the term “literary name”.

Poniżej przedstawiamy nieco zróżnicowane spojrzenia autorek na specyfikę „imienia literackiego”.

W artykule będzie mowa nie o imionach znajdujących się w dziełach literackich lecz o wpływie imion z tekstów zarówno polskich jak i obcych na frekwencję imion nadawanych dzieciom, i o poszerzaniu przez imiona literackie zbioru imion, tzw. oficjalnych.

Imiona do tekstów literackich dostają się albo z różnych odmian języka (potocznego, oficjalnego) albo z innych tekstów literackich. Dzieje się to najczęściej wtedy, kiedy występuje zależność tematyczna, niekiedy między odległymi czasowo utworami, np. „Iliadą” Homera i „Odprawą posłów greckich”, Jana Kochanowskiego, największego polskiego poety okresu renesansu.

Z zupełnie innego okresu pochodzą imiona w poezji Haliny Poświatowskiej, żyjącej w XX wieku, a nawiązującej w wierszu do szekspirowskiej bohaterki: „*Jestem Julią mam lat 23 dotknęłam kiedyś miłości*. Tylko imię *Julia* i cytat „z balkonem” zaznaczają związek z opowieścią o tragicznej miłości” (por. Cieślíkowa 1993: 37). Imię *Julia* pojawiło się w Polsce w wieku XVIII jako imię literackie

– bohaterki „Nowej Heloizy” J. J. Rousseau. Współcześnie jest w Polsce modne. Nikt nie jest w stanie wyjaśnić, czy dzieje się to za sprawą dramatu szekspirowskiego wystawionego po raz pierwszy w roku 1796, wielokrotnie później ponawianego, czy którejs z licznych postaci literackich noszących to imię. Wystarczy wymienić dramat Strindberga „Panna *Julia*” czy *Julkę*, bohaterkę „Pani z Wilka” Jarosława Iwaszkiewicza, czy też z innej przyczyny.

Imiona wędrują w przestrzeni literackiej, która nie zna granic geograficznych ani chronologicznych. Nazywamy to zjawisko intertekstualnością. Znakiem jej bywają imiona. Dzięki nim zaznaczana jest również zależność między tekstami. Z zaliczeniem imion do literackich bywa tak, jak z ich etymologią. Możemy zaobserwować pojawienie się imienia w jakimś kraju pod wpływem dzieła literackiego, ale w rzeczywistości pozaliterackiej istniało ono już dawno. Imiona *Juliusz* i *Julia* były spotykane w starożytnym Rzymie. Trzeba zaznaczyć, że z dzieł literackich do języków narodowych częściej są przejmowane imiona łatwiejsze do adaptacji. W roku 2000 imię *Julia* nadano 9927 Polkom i zajmowało szóstą pozycję wśród najpopularniejszych imion zarówno męskich jak żeńskich, natomiast imię *Romeo* – częściowo nieodmienne (kłopoty z dativem i ablativem), nabrało odcienia apetytywnego ‘kochanek’ jest bardzo rzadko nadawane (48 nosicieli) i w zasadzie nie poszerzyło zbioru męskich imion polskich.

Imionami zapożyczonymi z tradycji literackiej nazywa M. Malec (2001: 32, 33) imiona, które weszły do zbioru imion noszonych, a które kojarzymy ze znanymi utworami, np. „z bohaterkami oper Verdiego i Bizeta kojarzą się współcześnie noszone imiona *Aida*, *Carmen*, z sonetami Petrarki *Laura*”. Można zapytać, czy wpływ na frekwencję imienia nie miały bohaterki dramatów Juliusza Słowackiego „*Kordian*” i *Zawisza Czarny*”, a z późniejszych utworów - *Laura* Kościeniecka z „*Przedwiośnia*” Stefana Żeromskiego. Drugie pytanie dotyczy przede wszystkim wybierających imię, czy znają je z literatury, czy też inna motywacja zaważyła na wyborze?

W imionach zwanych literackimi mamy do czynienia z dwoma sytuacjami: imionami wędrującymi zarówno w przestrzeni realnej jak i literackiej, które dzięki znakomitości dzieła literackiego upowszechniało je w różnych krajach w rozmaitych gatunkach literackich, i w różnym czasie. Utwory wpływały na frekwencję, i przyczyniały się do tego, że imię znalazło się w zbiorze imion nadawanych i używanych w danym języku. Tylko znajomość dzieł literackich rodzimych i obcych, czas pojawienia się imienia, którego nie było przedtem uprawnia onomastę do zakwalifikowania imienia jako „motywacyjnie” literackiego. Czasem wiedza typu encyklopedycznego dostarcza wiadomości o imionach stworzonych przez autorów. Przykładów dostarczają nam utwory polskich romantyków. Jedne z nich osiągnęły popularność jak również stworzone w nich imiona, np. mickiewiczowska *Grażyna* utworzona od litewskiego przymiotnika *gražūs* ‘piękny’ (imię to nosiło w 2000 r. – 261. 873 Polki). Znacznie rzadsze są imiona: z „*Pana Tadeusza*” – *Telimena* (101) i imiona stworzone przez Juliusza Słowackiego: *Anhelli* (5) i *Balladyna*//*Baladyna* (25), *Kirkor* (1), *Lambro* (1), a także imiona z utworów Zygmunta Krasińskiego, np. *Irydion* (1). Trudno powiedzieć, czy za zwiększoną frekwencją odpowiedzialne jest łączenie imienia z wyrazem pospolitym, jak w *Grażynie* i w *Kordianie* (*cor*,

cordis `serce`) czy brzmienie imienia, czy wreszcie osoba bohatera literackiego jego pozytywne lub negatywne cechy (por. *Balladyna* i spopularyzowane przez dramat imię siostry głównej bohaterki – *Alina* (98402 nosicielki).

Ze Starego Testamentu nadano imiona *Natanael* spolszczone *Nataniel*, też *Nehemiasz*, ale nie ma w zbiorze imion polskich imienia *Hiob* – por. *hiobowa* wieść `wieść zła, katastrofalna, tragiczna, przerażająca` Kopaliński 1996: 379).

Do ustalenia przyczyny wyboru imienia mogłyby prowadzić jedynie pytania zawarte w ankietach. Pisałam niegdyś, że na nadanie określonego imienia wpływ mają, w przypadku obcego imienia: motyw estetyczny (imię się podoba), motyw osobowy (podoba się osoba, bohater literacki noszący dane imię), poszukiwanie inności: oryginalności, małej powtarzalności, snobizm, zaś na przyczyny wyboru imienia tradycyjnego składają się: tradycyjny model nazywania w rodzinie i środowisku, względy ideowe i kulturowe (Cieślíkowa 1994, 187).

Przejęcie imienia z obcej literatury powoduje wariantywność form graficznych: Ukochana Dantego *Beatrice*, której imię wystąpiło w wierszu Lechonia: „Nie ma nieba ni ziemi, otchłani ni piekła, Jest tylko *Beatrycze*. I właśnie jej nie ma”. Jej imię wystąpiło w danych urzędu statystycznego w 18 wariantach (w nawiasach podają liczbę nosicielek): *Beatrycza* (19), *Beatryca* (22), *Beatryce* (2), *Beatrycja* (5) *Beatrix* (4), *Beatris* (3), *Beatricze* (12), *Beatricza* (5), *Beatricz* (1), *Beatricia* (1), *Beatrice* (31), *Beatrica* (16), *Beatrlic* (1), ***Beatrycze*** (116), *Beatryczy* (1), *Beatrix* (3), *Beatryxa* (4), *Beatrysta* (1) (Rymut 1994). Do innych form graficznych mogły się przyczynić zarówno komedia Szekspira z bohaterką *Beatrix* jak i liczne utwory oparte na autentycznej historii *Beatrice* Cenci (1577–1599) zwanej „piękną ojcobójczynią”, uwiecznionej w obrazach, rzeźbach, utworach literackich: *The Cenci* – tragedia Shelleya - *Beatrysta* Cenci tragedia Słowackiego - *Beatrix* Cenci, opera Ludomira Różyckiego, według podanej wyżej tragedii Słowackiego (por. Kopaliński 1996, 84, 140).

Na frekwencję imion pochodzących z tekstów literackich miała wpływ ich forma. Według ustawy *Prawo o aktach stanu cywilnego*: „Kierownik urzędu stanu cywilnego odmawia przyjęcia oświadczenia o wyborze dla dziecka więcej niż dwóch imion, imienia ośmieszającego, nieprzyzwoitego, w formie zdrobniałej oraz imienia nie pozwalającego odróżnić płci dziecka”.

Dlatego obok *Carmen* (91) pojawiła się *Karmena* (28), obok *Rut* (254) – *Ruta* (2804), obok *Beatrycze* (116) – *Beatrycza* (19).

We wskazaniach Komisji Kultury Języka czytamy: „Imię powinno odróżniać płeć dziecka ze względów językowych (język polski wymaga odmiany imienia przez przypadki) ... Wskazane jest nadawanie dziewczynkom imion kończących się na *-a* ... chłopcom imion kończących się na spółgłoskę ... oraz na *-i*, *-y* ... rzadko na *-o*.” Wskazania Komisji Kultury pochodzą z roku 1996 i dopiero wtedy oficjalnie dopuszczono imiona inne niż zakończone na *-a*. Cytuje: „Są jednak utrwalone w tradycji kulturalnej lub **literackiej** imiona kobiece zakończone na głoskę inną niż *-a*, które – wbrew zasadzie – można nadawać dziewczynkom, np. *Beatrycze*, *Noemi*, *Karmen*, *Rut* (natomiast nie można nadawać ich chłopcom).

Ogólna uwaga w zaleceniach Komisji brzmi: „Imiona należą do kultury narodowej choć pochodzą z różnych stron świata. Znaczna ich część została przyswo-

jona przez język polski w wiekach średnich i późniejszych, co spowodowało, że stały się wyznacznikiem narodowości ich nosicieli. Przez związek podstawowego zasobu imion z kulturą chrześcijańską należą one do zbioru imion używanych w wielu krajach Europy i świata. Szukając imienia dla dziecka, należy się starać o pogodzenie wolnego wyboru z tradycją i tendencjami uniwersalnymi”. Do szerzenia tendencji uniwersalnych przyczyniają się imiona zaczerpnięte z wielkich dzieł literackich, które niekiedy powodują zwiększoną frekwencję nadawania, imion „literackich”.

*

Imionami literackimi, w skarbcu imion wybieranych i nadawanych dzieciom w poszczególnych językach narodowych Europy, można nazwać wszelkie imiona, które weszły do antroponimii europejskiej poprzez wielkie dzieła literatury światowej, takie jak Biblia, wielkie poematy epickie greckie i rzymskie epoki klasycznej, legendy i poematy celtyckie i prowansalskie, epos germański, jak opowieści, legendy i poematy a także żywoty świętych krążące zrazu w odpisach a wraz z wynalezieniem druku jeszcze szerzej rozpowszechniane, następnie wybitne dzieła w narodowych językach europejskich, jak np. Boska komedia (1555) Dantego, dramaty Szekspira, jak niezliczone powszechnie znane dzieła późniejszych okresów literackich. Bohaterowie tych dzieł żyją w kulturze literackiej narodów Europy a ich imiona są nadawane dzieciom. Jednak wśród dzieł literatury światowej należy wprowadzić konieczne rozróżnienie na teksty należące do sfery sakralnej, jak Biblia i różnego rodzaju utwory związane z liturgią i promocją świętych i pozostałe teksty zawierające treści świeckie. Imiona związane genetycznie z pierwszymi tekstami przyjęto nazywać imionami chrześcijańskimi. Są to imiona bohaterów biblijnych zaadaptowane przez chrześcijan wraz z przesłaniem Starego i Nowego Testamentu, np. *Adam, Ewa, Abraham, Jakub, Józef, Maria* oraz imiona świętych chrześcijańskich różnych epok. Ich niebywałe rozpowszechnienie w całej Europie jest związane z chrześcijańską doktryną o świętych obcowaniu, z kultem świętych i obrzędem chrztu podczas którego nadaje się imię. Mają one z genezy swojej, jako imiona świętych, symboliczną motywację sakralną. Wtórnie na ich wybór mogą również wpływać noszący dane imię świeccy bohaterowie późniejszych dzieł literackich. Natomiast niektóre imiona bohaterów dzieł literackich niezwiązanych bezpośrednio ze sferą sacrum mogą być nadawane jako imiona literackie, np. imię *Beatrycze* jest motywowane prymarnie przez imię bohaterki Boskiej komedii Dantego, imiona *Ofelia* i *Hamlet* pochodzą z Szekspirowskiego dramatu.

W ramach ogólnych tendencji panujących w antroponimii europejskiej, którą cechuje przewaga imion określanych jako chrześcijańskie, a także obecność imion mających swe źródło w literaturze nie związanej ściśle ze sferą sacrum, mieści się antroponimia poszczególnych języków narodowych. Imiona nadawane członkom danego kraju są – w czasach historycznych – wybierane z zasobu imion istniejących w zbiorowej świadomości danego narodu. Zasób ten nie jest zamknięty. Ma pewien korpus stały oraz części zmienne. Możliwe jest włączanie nowych imion i wycho-

dzenie z użycia dawnych. Wpływ na przemiany w zasobie imion mają procesy i zmiany kulturowe, wpływ na kształt imion procesy językowe (Malec 2007).

W Polsce od początku jej dziejów historycznych obserwujemy wielkie przemiany w antroponimii. Największą z nich była dokonana w średniowieczu wymiana imiennictwa rodzimego na imiona chrześcijańskie obcego pochodzenia. Od najdawniejszych też czasów obserwujemy obecność imion motywowanych przez bohaterów literackich. „Słownik staropolskich nazw osobowych” notuje kilkanaście tego rodzaju imion w dokumentach XII – XV w. Z cyklem opowieści trojańskich można powiązać następujące imiona osób żyjących w tym czasie w Polsce: męskie *Achilles*, *Ajaks*, *Hektor* (także w postaci *Jaktor*, *Jektor*, *Ektor*), żeńskie *Poliksena*. Przez imiona bohaterów poematów z kręgu karolińskiego są motywowane obecne w staropolskich dokumentach imiona: *Roland* (także jako *Rolant*, *Ruland*, *Rulant* i *Lorant*, *Lurand*, *Lurant*, *Rurant*), *Oliwier* (jako *Olwer*, *Olwir*, *Oliuirus*), *Ogier* (jako *Ojerz*, *Hojerz*) i *Raul* (jako *Raulus*). Od bohaterów celtyckich legend o królu Artusie, Tristanie i rycerzach okrągłego stołu pochodzą imiona: *Artusz* (także *Hartusz*, *Artusz*), *Parsifal* (jako *Parcyfał*, *Parcfał*), *Tristan* (w postaci *Tristram*, *Trestram*) oraz żeńskie *Izolda* (w formie *Isolde*, *Isoldis*, *Isalda*). Kilka staropolskich imion ma przypuszczalnie związek motywacyjny z imionami głównych postaci epiki niemieckiej, w której obserwujemy pomieszanie wątków dawnych germańskich sag z wątkami o Burgundach i Teodoryku, królu Ostrogotów. Oto imiona i ich staropolskie adaptacje: *Zygfryd* (jako *Zywrzyd*, *Zybrzyd*, *Zewrzyd*, *Zebrzyd*, i inne), *Gunter* (jako *Guncerz*, *Guncarz*, *Goncarz*, *Kuncerz*), *Teodoryk* (jako *Dytryk*, *Dzierzyk*, *Dzierzych*, *Wietrzyk*), *Hildebrand* (jako *Hildebrandus*, *Hilbrandus*, *Helbrandus*) (Malec 1990). Wymienione imiona mają też odpowiedniki w imionach nadanych w Polsce w XX wieku, według „Słownika imion współcześnie w Polsce używanych”¹:

- 1) *Achiles* 17 osób / *Achilles* 49, *Ajaks* 1, *Hektor* 17, *Parys* 35 / *Paris* 5, *Poliksena* 2 / *Polikseni* 11 / *Poliksena* 2;
- 2) *Roland* 3643 / *Rolland* 3, ż. *Rolanda* 25 / *Rolandia* 2; *Oliwier* 231 / *Oliwier* 189, ż. *Oliwera* 2 / *Oliwiera* 4;
- 3) *Artus* 3 / *Artur* 164985, *Izolda* 510 / *Isolda* 2, *Tristan* 38 / *Tristian* 2 / *Trystian* 1.

Do „literackich” należą w szczególnym znaczeniu imiona utworzone przez autora dzieła literackiego. Z okresu średniowiecza imieniem takim jest mityczna *Wanda*, córka Kraka. Imię to pojawia się po raz pierwszy w Kronice Wincentego Kadłubka (z przełomu XII/XIII w.). Zostało ono utworzone, zdaniem M. Plezi, przez autora owej Kroniki w nawiązaniu do nazwy plemiennej Wandalów, które

¹ Słownik imion współcześnie w Polsce używanych, wyd. K. Rymut, Kraków 1995. Słownik ten jest sporządzony na podstawie materiałów Rządowego Centrum Informatycznego PESEL według stanu banku danych z kwietnia 1994 r. Zawiera alfabetyczny wykaz imion polskich obywateli żyjących w 1994 r. oraz informacje o frekwencji danego imienia i chronologii jego nadawania w poszczególnych dziesięcioleciach XX wieku, począwszy od urodzonych przed r. 1920.

to plemię germańskie niektórzy średniowieczni uczeni utożsamiali ze Słowianami, przodkami Polaków (Plezia 1995). Imię *Wanda* zostało włączone do imion w Polsce nadawanych w końcu XVIII w., przypomniane w utworach literackich na fali powrotu do źródeł i tradycji narodowej. Już w XIX w. stało się imieniem popularnym (Bystroń 1938), w XX w. nadano je 181 157 razy. Są też współcześnie nadawane imiona stworzone przez polskich poetów romantycznych, jak imię tytułowej bohaterki poematu A. Mickiewicza *Grażyna*, nadane w XX w. 260 973 razy, jak imiona z utworów J. Słowackiego *Balladyna* nadana 20 razy, *Kordian* 1061, imię tytułowego bohatera dramatu Z. Krasieńskiego *Irydion* 6, i wiele innych.

Z literaturą są też związane imiona pochodzące od imion autorów dzieł literackich. W Polsce spotykane są np. imiona: *Owidiusz* 21 osób, żeńskie *Owidia* 3, od imienia sławnego poety rzymskiego, autora „*Metamorfoz*” (Publius Ovidius Naso); *Wergiliusz* 4 / *Wergill* 1 / *Wirgiliusz* 170, też formy żeńskie *Wergilia* 1 / *Wirgila* 1, *Wirgilia* 14 / *Wirgiana* 1 / *Wirgilla* 1, od imienia wielkiego poety rzymskiego, autora „*Eneidy*” (Publius Vergilius Maro). „*Ojciec Wirgiliusz*” jest bohaterem tytułowym piosenki dziecięcej stanowiącej wstęp do dziecięcych zabaw:

Ojciec Wirgiliusz uczył dzieci swoje
A miał ich wszystkich sto dwadzieścia troje,
Hejże dzieci, hejże ha,
Róbcie to, co i ja (por. Kopaliński 1987, s. 782).

Termin „imię literackie” nie został dotąd zdefiniowany. Nie figuruje też w wydanej w r. 1983 słowiańskiej terminologii onomastycznej: „*Osnoven sistem i terminologija na slovenskata onomastika*”, Skopje 1983.

Z punktu widzenia historii literatury i dzieła literackiego wszystkie imiona występujące w dziele literackim można nazwać imionami literackimi, ponieważ są użyte dla celów tego dzieła, nazywają osoby w mniejszym lub większym stopniu fikcyjne.

Nieco inaczej przedstawia się ten problem widziany od strony imion funkcjonujących w danym społeczeństwie jako imiona osób, nadawane w specjalnym obrzędzie, wybierane ze skarbca imion, zachowywanych w świadomości zbiorowej. Wybór imienia jest zawsze czymś motywowany. W polskiej tradycji można wyróżnić następujące motywacje:

- 1) przez imiona świętych,
  - 2) przez imiona z tradycji staropolskiej,
  - 3) przez imiona z tradycji literackiej (świeckich bohaterów dzieł literackich),
  - 4) w czasach współczesnych trzeba jeszcze powiedzieć o imionach świeckich bohaterów innych (pozaliterackich) sztuk i imionach idoli kultury masowej.
- W grę wchodzi również motywacja sytuacyjnie pierwszoplanowa ale genetycznie wtórna, uwzględniająca:
- 5) tradycję rodzinną (imiona po rodzicach, dziadkach, rodzicach chrzestnych),
  - 6) względy estetyczne.

A zatem, jako „imiona literackie” – w sferze antroponimii uzualnej – można uznać imiona motywowane genetycznie przez imiona świeckich bohaterów dzieł literackich, w tym przede wszystkim imiona bohaterów utworzone przez au-

torów tych dzieł i może niekiedy imiona twórców dzieł literackich, jak *Owidiusz* czy *Virgiliusz*.

Literatura

- Bystron J. S., 1938, *Księga imion w Polsce używanych*, Warszawa.
- Cieślíkowa A., 1993, Nazwy własne w różnych gatunkach tekstów literackich, [w:] *Onomastyka literacka*, red. M. Biolik, Olsztyn 1993, s. 33–39.
- Cieślíkowa A., 1994, Imiona i nazwiska w polszczyźnie. Moda i użycie tekstowe, [w:] *Polszczyzna a / i Polacy u schyłku XX wieku. Zbiór studiów*, red. K. Handke, H. Dalewska-Greń, Warszawa, s. 185–198.
- Grzenia J., 2002, *Słownik imion*, Warszawa.
- Kopaliński W., 1996, *Słownik mitów i tradycji kultury*, Warszawa.
- Malec M., 1990, Onomastyczne sygnały obecności europejskiej kultury literackiej w średniowieczu polskim, [w:] *Polszczyzna średniowieczna i renesansowa*, Folia Linguistica 23, Łódź 1990, s. 95–102.
- Malec M., 2001, *Imię w polskiej antroponomii i kulturze*, Kraków.
- Malec M., (2007), Stopnie otwartości systemu imion w Polsce, [w:] *Nowe nazwy własne, nowe stanowiska metodologiczne* (w druku).
- Słownik staropolskich nazw osobowych, red. W. Taszycki, t. I–VI 1965–1983, t. VII Suplement, oprac. pod kierunkiem M. Malec, 1984–1987, Wrocław–Warszawa–Kraków–Gdańsk.

Dajanje „literarnih” imen na Poljskem

Povzetek

Literarno motivacija pri dajanju imen je težko ugotoviti. Imena krožijo v literarnem prostranstvu, ki ne pozna ne zemljepisnih ne časovnih meja. Intertekstualnost otežuje razvozlavo, katero literarno delo spodbuja širjenje nekega imena kot uradnega. To se dogaja celo z imeni, ki so jih ustvarili pisatelji. Nekatera od njih dosegajo visoko pogostnost rabe, npr. Gražyna, druga ostajajo unikatna, npr. Lambro. Težko je ugotoviti, ali na pogostnost vplivajo občnoimenske konotacije imen ali značajske poteze literarnega junaka.

Tuja imena, ki izvirajo iz literarnih del, so prevzeta v poljščino v več pisnih različicah, npr. Beatrice.

Antroponimija različnih evropskih narodov ima – v zgodovinskem času – določene načelne skupne poteze. Te so: prevlada krstnih imen, povezana s pokristjanjenjem Evrope, ostanki ljudskega imenja in prisotnost imen, ki so motivacijsko povezana z imeni junakov splošno znanih evropskih literarnih del, začenši s klasično grško in rimsko literaturo prek vrhunskih del narodnih literatur iz različnih obdobj. V članku je opozorjeno na razločevanje med literaturo verskega značaja

(Biblija, obredna besedila, življenjepisi svetnikov), ki je vir krščanskega imenja, in literaturo posvetnega značaja ter z njo povezano motivacijo literarnih imen. V nadaljevanju je izbranih nekaj motivov, povezanih z dajanjem ‘literarnih’ imen na Poljskem, na koncu pa je podan poskus formuliranja definicije ‘literarnega’ imena.

Aleksandra Cieślíkowa
Instytut Języka Polskiego PAN, al. Mickiewicza 31, 31-120 Kraków
aleksandrac@ijp-pan.krakow.pl

Maria Malec
Instytut Języka Polskiego PAN, al. Mickiewicza 31, 31-120 Kraków